

dagsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) blev udtalt, at § 6 formeentligt maatte kunne omfatte baade de Foranstaltninger, som i de enkelte Tilfælde vilde være at træffe, og tillige de Regulativer, som kunde findes nødvendige for enkelte Communer. Man ser saaledes, at der har været nogen Meningsforskjellighed angaaende Maaden, hvorpaa denne Paragraph maatte forstaaes. Al Tvivl vil nu bortfalde, forsaavidt det høitærede Thing maatte billige det Endringsforslag, som 5 andre Medlemmer i Forening med mig have stillet. Regulativer ere, som bekendt, foreskrevne i flere Tilfælde for communale Forhold, navnlig findes de foreskrevne i Frdn. af 24de October 1837 § 2. De ville upaatvilelig kun blive udstedte for de større Communer, som ansee det nødvendigt at ordne de offentlige Reenlighedsforhold paa en mere tilfredsstillende Maade, end det hidtil har kunnet være Tilfældet, og, forsaavidt der nogenstunde i Fremtiden skulde blive Spørgsmaal om en almindelig Lov i den Retning, ville naturligtvis saadanne Regulativer, som ere prøvede i endeel Aar, afgive særdeles gode Materialier dertil. Jeg tør saaledes haabe, at selv de Medlemmer, der ikke ønskede, at § 6 skulde blive staaende, ikke ville have noget at erindre mod dette Endringsforslag, der kan være til Gavn for flere Communer udenfor Kjøbenhavn, ligesom ogsaa at den høitærede Justitsminister vil udtale sig til Fordeel for Forslaget. Man har ikke knyttet nogen Bestemmelse om Thinglæsning eller anden Bekjendtgørelse til selve Endringsforslaget, fordi det formeentligt er en Selvfølge, at disse Maader at offentliggjøre Regulativerne paa vilde finde Sted, og maaffee endogsaa vilde blive foreskrevne af Justitsministeren, naar han

meddeleer sin Approbation. Videre har jeg for Diebliffet ikke at anføre.

Ordføreren: Udvalget, som har havt imod, at § 6 skulde blive staaende i denne Lov, har heller ikke kunnet finde sig foranlediget til at tiltræde den med den Tilføielse, som er foreslaaet. Det er vel saa, at ved Regulativer komme de paa hvert Sted stedfindende Forhold mere i Betragtning, og det kommer saaledes ikke til at beroe paa en ministeriel Afgjørelse i hvert enkelt Tilfælde; men jeg troer dog, at det Hele maatte beroe, indtil der kunde fremkomme en Lov, der efter nøiere Overveielse kunde være mere hensigtsmæssig for Stæderne udenfor Kjøbenhavn. Udvalget kan saaledes ikke stemme for § 6 med den Forandring, som er foreslaaet.

Uusgaard: Det er netop med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører bemærkede om, at en Lov kunde være mere passende, at man fornemmelig har troet at burde fremsætte dette Endringsforslag; thi, at en saadan Lov for Diebliffet eller i den nærmeste Fremtid skulde kunne udfomme, antager jeg, efter hvad jeg tidligere har yttret i denne Sag, for at være umulig. Derimod turde, som en anden æret Landstingsmand (Orif) idag har bemærket, netop saadanne Regulativer, som i længere Tid ere blevne benyttede og befundne gavnlige, være et godt Bidrag til en saadan Lovs Udgivelse. Iøvrigt skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg er aldeles enig i det af den høitærede Justitsminister stillede Endringsforslag, at Ordet „derhos“ udgaaer af vort Endringsforslag.